

Cigare au miel / Honey Cigar

Direcció: **Kamir Aïnouz**

Països: França, Algèria, Bèlgica (2020)

Festival de Cinema de la Mediterrània
i del Llevant

Fitxa tècnica

Guió Kamir Aïnouz, Marc Syrigas **Fotografia** Jeanne Lapoirie **Música** Julie Roué **Interpretació** Zoé Adjani, Amira Casar, Lyès Salem, Louis Peres, Idir Chender, Axel Granberger, Jud Bengana, Rym Takoucht, Samir El Hakim, Fatima Hachache, Jean-Yves Chilot, Robert Bradford, Blu Yoshimi, Xavier Mussel... **Durada** 100 min **Gènere** Drama adolescent **Llengües** Francès i llengües berbers, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La Selma és una noia de 17 anys que viu en una família burgesa i secular berber. Quan coneix en Julien a la universitat, descobreix per primera vegada l'impacte de les regles patriarcal en la seva pròpia intimitat. (FilmAffinity)

Crítica

03/09/2020 - VENÈCIA 2020: Kamir Aïnouz obre les Giornate degli Autori amb el seu primer llargmetratge, la protagonista del qual és una jove entre dues cultures que busca el seu propi camí

"No sóc només una persona, en sóc dues". La Selma, la bella i orgullosa protagonista de **Cigare au miel**, ho diu alt i clar al començament de la pel·lícula, durant una entrevista per accedir a una prestigiosa escola de París. Gràcies a la poderosa interpretació de **Zoé Adjani** (neboda d'Isabelle Adjani), aquesta jove d'origen algerià de disset anys, dividida entre la modernitat i la tradició, es converteix en l'autèntic cor d'aquesta incisiva òpera prima, signada per la cineasta francoalgeriana **Kamir Aïnouz**, germana del director brasiler-algerià Karim Aïnouz. La pel·lícula [...] és un intens relat iniciàtic on la història d'una jove que descobreix el seu cos i la seva sexualitat amaga una complexa xarxa de contradiccions, fruit de la cultura patriarcal en què viu, tot això en el context de la Guerra Civil d'Algèria a principis dels 90.

Els pares de la Selma (**Lyes Salem i Amira Casar**), un advocat i una ginecòloga, pertanyen a les classes mitjanes acomodades d'origen berber que van emigrar a França, on tracten d'inculcar en la seva filla la importància dels estudis, mentre que, de forma més o menys encoberta, intenten concertar un bon matrimoni per a la Selma, organitzant sopars amb amics de la família, amb els seus fills i potencials candidats. "De què serveix estudiar si el que realment importa és casar-se?", pregunta la jove. Una pregunta per a la qual la seva mare no té resposta, després d'haver abandonat ella mateixa la seva carrera per criar la seva filla. A l'escola, envoltada dels seus amics francesos i liberals, la Selma mostra una banda de si mateixa que es veu obligada a amagar davant dels seus pares, en la comoditat de la seva llar a l'elegant suburbi parisenc de Neuilly-sur-Seine. Es tracta de la faceta d'una noia sexualment desinhibida, d'acord amb els temps, una jove lliure que sempre té una resposta davant les burles i les provocacions.

La trobada amb l'atractiu Julien (**Louis Peres**) suposa l'autèntic detonador en la vida de la Selma, que finalment pot posar rostre i nom als seus desitjos. Posteriorment, la jove converteix el seu propi cos en un camp de batalla per la llibertat, decidint què fe-ne i quan, tot i els continus precés de la seva mare perquè no perdi la virginitat abans del matrimoni, o dels rampells d'ira del seu pare que, davant l'enèsim incompliment del toc de queda, decideix tancar la seva filla per allunyar-la de males companyies. L'educació liberal xoca amb la repressió sexual, mentre Aïnouz retrata hàbilment els diferents mons que habita la Selma. La cineasta alterna converses polítiques amb vetllades "prohibides" al costat del Julien, plans de futur sobre una brillant carrera en les finances amb una amarga submissió (en aquest cas també sexual) cap a la persona que podria ajudar-la a fer realitat aquests plans, fet que demostra que les males companyies de vegades són el contrari del que esperem.

I després hi ha Algèria, on es trasllada l'acció en cert moment de la història. Més concretament, a la perillosa Cabília, on els seus habitants viuen sota la constant amenaça del terrorisme a principis dels 90. No obstant això, com diu la mare de la Selma, "seria encara més perillós per a tu si no hi vaig". Unides pel seu anhel d'emancipació i autodeterminació, és aquí on les dues dones troben una nova complicitat i on la mare, en un moment especialment significatiu per al desenvolupament del personatge, i impulsada per una urgent necessitat de canviar les coses, té l'oportunitat de ser un bon exemple per a la seva filla... Demostrant que mai és tard per no dependre de ningú.

Vittoria Scarpa – cineuropa.org